

Lluís Foix*

La cimera de Brussel·les

Tots els entrebancs que dificulten la bona marxa de les institucions europees es van superant. La crisi de la Comunitat no es presenta mai com una crisi profunda. Són els interessos particulars, molt materials sempre, els que s'interposen en els moments clau, quan els governs han d'adequar els seus pressupostos nacionals a les realitats d'una superestructura burocràtica i molt cara. Aquestes discussions comunitàries són, probablement, fruit de la por i de la recança davant del que s'acosta a mesura que la data de 1992 és cada vegada més a prop.

Tot el que està passant a l'Europa comunitària gira al voltant d'una decisió que entrarà en vigor el 31 de desembre de 1992, quan la Comunitat Econòmica Europea passarà a ser veritablement un Mercat Comú Europeu. Els italians en parlen contínuament. Els francesos hi somnien, i els alemanys planegen tota la seva realitat econòmica al voltant de la nova situació. Els britànics, com sempre, són molt més escèptics, i no saben exactament quins seran els avantatges de la nova situació. Pel que fa a Espanya, Portugal i Grècia, la possibilitat que després de 1992 desapareguin totes les fronteres aranzelàries i que els béns capitals puguin circular tan lliurement com ho fan entre l'estat de Missouri i el de Colorado a Estats Units és una situació preocupant. No

perquè no sigui interessant, sinó perquè potser són els països menys preparats per poder afrontar la nova realitat.

El problema que té Europa en aquests moments és que d'aquí al 1992 es produeixi una tensió tan forta que porti a l'escissió. Seria una decisió que no tindria res a veure amb les diferències actuals sinó amb les prediccions futures. És a dir, es pot donar el cas que els països forts esperin tant i vulguin dominar tant que els petits s'espantin i posin tots els entrebancs possibles per a neutralitzar l'Acta Única.

Els estadistes que feren possible la Unió Europea després de 1945 tenien objectius fonamentals. El primer era unir Alemanya i França de tal manera que no es repetís més una guerra als voltants del Rin tal com va passar tres vegades consecutives en els darrers setanta anys. La proximitat d'una Unió Soviètica forta i amenaçadora féu possible aquesta realitat. El segon era establir una zona de lliure comerç per a tot Europa, que no ha estat possible a causa de la burocràcia de cada govern i els brots de nacionalisme econòmic i polític. El segon objectiu està a punt de realitzar-se. Però pot ser massa complicat, i, sobretot, pot plantejar novament un tipus de guerra singular, el de la lluita econòmica entre els forts i els febles. □

*Director adjunt de «La Vanguardia»